

rende Delegationsfæller — det siger Sparto til, hvad „Politiken“ i 1903 har skrevet om mig, — „Forrædere“, „Overløbere“, „nye Højremænd“, for ikke at tale om, hvad det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) har sagt om det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard), at han havde slugt sit eget Spy. En væmmeligere Beskyldning kan jeg ikke tænke mig, den lugter jo ligefrem! Saa det ærede Medlem skulde være lidt forsigtig med at minde om, at der kan opstaa forskellige Situationer mellem Politikere, hvilket blot viser, at det politiske Liv altid bør føres saa nobelt, at man kan samles og skilles efter de politiske Situationer. Det ærede Medlem har jo heller ikke kunnet citere Udtalelser fra vor Side i saa Henseende. Jeg kunde minde om, hvad Berg og Hørup have sagt til hinanden, idet den ene kaldte den anden for en Rumlepotte og den anden den ene for en Luskepeter.

Jeg husker selv et Møde i Stubbe-købing i 1891, det var sidste Gang, jeg hørte gamle Berg tale, faa Maaneder før hans Død; jeg var den Gang et ungt Menneske, og det gjorde et stærkt Indtryk paa mig. Da man angreb ham fra de gamle Moderates Side og mindede om Forskellen mellem Berg og Hørup, ligesom man nu angriber de Radikale og os ved at minde om den Forskel, der kan have været, sagde Berg: Det var ikke de daarligste Tider i dansk Politik, da Berg og Hørup stod sammen, vi have været skilte, og det var onde Tider. Jeg siger, det var ikke de daarligste Tider i dansk Politik, da det radikale Frisind og det socialdemokratiske Arbejderparti stod sammen.

Wulff: Da jeg bad om Ordet før — oprindelig for en kort Bemærkning — var det lige efter den Udveksling af Livsanskuelser, som fandt Sted mellem Konseilspræsidenten, det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (N. P. Jensen) og det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg), og det er det, der giver mig Anledning til at sige et Par Ord om min Anskuelse. Det er ikke saa meget til den højtærede Konseilspræsident som til det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds, jeg vil rette mine Bemærkninger.

Til den højtærede Konseilspræsident vil jeg kun sige, at det træffer sig saadan, at samtidig med, at den højtærede Konseilspræsident udtalte den Anskuelse, at der fandtes ingen Ungdom, som ved-

kendte sig de Opfattelser, de Følelser og Anskuelser, som det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds gav Udtryk, har Konseilspræsidenten samtykket i en Indbydelse til at tale i det unge Højre om nogle Dage, og der vil han altsaa gøre Bekendtskab med en Ungdom, som begejstret slutter sig om de Anskuelser. Jeg tror for Resten ikke, at det alene er der, de findes, men jeg skulde tro, at ogsaa en meget stor Del af Venstres Ungdom vil slutte sig til saadanne Anskuelser.

Men jeg vil vende mig særlig til det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg). Det ærede Medlem mente, at den Anskuelse, han staar paa, er en ganske overordentlig moderne fremskreden Nutidsanskuelse. Men der tager det ærede Medlem fejl, og det var hensigtsmæssigt, om det ærede Medlem lagde sig den gamle Sætning paa Hjerte, at der ikke er noget nyt under Solen. Jeg skal gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at den Anskuelse, han staar paa, har hersket og været repræsenteret for mange Tider siden, den har i lange Tider af vor Historie været en ganske udbredt Anskuelse, nemlig den, at al Autoritet skal man være en Fjende af, og al Opofrelse for fælles Interesser er taabelig, man har kun Maden at interessere sig for og intet andet, og at man særlig ikke burde være den Nar at ofre noget som helst for Landet, allermindst bringe sit Liv i Fare derfor. Denne Opfattelse har været i høj Grad udbredt i en stor Klasse i Landet, men man kaldte dem ikke den Gang, som det ærede Medlem kalder sine Tilhængere, Underklasser, man kaldte dem Trælle. Man fandt det den Gang ganske naturligt, fordi det var Folk, der ikke havde Spor af Indflydelse paa Landets Skæbne, som ikke havde Borgerrettigheder, og af hvem man derfor heller ikke kunde forlange, at de skulde have noget som helst Begreb om Borgerpligter. Der er siden den Tid foregaaet en lang Udvikling, og siden den Tid er Trællestanden forsvunden, saa der ikke længere er Folk imellem os, der ikke have Borgerrettigheder. Men Historien og Erfaringen vise, at Udviklingen gaar overordentlig vanskeligt for sig. Der lever blandt os den Dag i Dag langt mere af Fortidslevninger, end man tænker sig, baade paa den ene og den anden Maade, hvad jeg ikke i denne sene Time skal henlede Opmærksomheden paa, skønt det ved en anden Lejlighed kunde være interessant. Det viser sig klart, at er end